Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	27Co/91/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1114222107
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Martina Trnavská
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2023:1114222107.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, E., 2/ F. A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, I., 3/ A. J. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, E., 4/ A. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. L. XXX a 5/ A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XX, L., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody, na odvolania žalobcov 1/ - 5/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 8. apríla 2022 č.k. 9C/4/2018–549 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 24. augusta 2023 č.k. 9C/4/2018-598, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/ - 5/.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 8. apríla 2022 č. k. 9C/4/2018 – 549 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 24. augusta 2023 č.k. 9C/4/2018-598 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej náhrady škody vo výške 37.054,74 Eur z titulu nezákonného rozhodnutia a nezákonného rozhodnutia o väzbe podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Rozhodol, že žalovanej priznáva voči žalobcom 1/ až 5/ nárok na náhradu trov konania v časti náhrady majetkovej škody v rozsahu 100 % a dopĺňacím rozsudkom rozhodol, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu zamietol z dôvodu, že ani pôvodný žalobca (F. F. B.), ani terajší žalobcovia riadne netvrdili ani nepreukázali výšku škody uplatňovanej tak titulom nezákonnosti rozhodnutia o väzbe, ako aj nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia resp. nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že žalobcovia mali povinnosť tvrdenia (z akého titulu si škodu v akej výške uplatňujú) a povinnosť dôkaznú, ktoré neuniesli, preto žalobu zamietol. V odôvodnení poukázal na históriu sporu. Uviedol, že vo veci vydal dňa 12.06.2019 rozsudok č.k. 9C/4/2018-405, ktorým žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu škody zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 30.11.2020 č.k. 27Co/11/2020-454 a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V priebehu konania (po vrátení veci odvolacím súdom) zomrel pôvodný žalobca F. F. B., a preto uznesením z 23.07.2021 č.k. 9C/4/2018-473 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 28.10.2021 č.k. 27Co/78/2021-510 konanie v časti o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300.000,- Eur zastavil. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady majetkovej škody, ktorú si žalobca uplatnil vo výške 37.054,74 Eur, pokračoval s dedičmi pôvodného žalobcu - 1/ A. B., 2/ F. A. G., 3/ A. J. B., 4/ A. F. B., 5/ A. A. B.. Na základe vykonaných dôkazov ustálil, že pôvodný žalobca F. F. B. bol v trestnom konaní stíhaný na základe uznesenia o vznesení obvinenia, bol vzatý do väzby, následne krajským súdom bol z väzby prepustený s tým, že jeho väzba bola nahradená inými prostriedkami, okrem iného i obmedzením stretávať sa s viacerými klientami. Rozhodnutím Okresného súdu Prievidza

bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Jeho sťažnosti na nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní boli vybavené v trestnom konaní prokurátorom ako nedôvodné. Pôvodný žalobca aj jeho právni nástupcovia tvrdili, že F. B. bola spôsobená majetková škoda tým, že mu bola pozastavená advokátska činnosť rozhodnutím Predsedníctva SAK, ktoré bolo odôvodnené vznesením obvinenia a tým, že mu bolo zakázané stýkať sa s klientmi rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne o nahradení väzby. Pôvodný žalobca predložil žalovanej v rámci predbežného prerokovania nároku a následne v prílohe k žalobe súdu zoznam, ktorý označil ako zoznam sporov, ktoré musel odovzdať svojim klientom, lebo mal zákaz sa s nimi stýkať. V zozname uviedol priezviská a k nim pripísal rôzne sumy, v súčte predstavujúce sumu 37.054,74 Eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo zoznamu nie je zrejmé, čo daná suma predstavuje. Z písomných podaní pôvodného žalobcu a vyjadrení žalobcov dospel k záveru, že uplatnená majetková škoda predstavuje stratu na zárobku pôvodného žalobcu, ktorú možno považovať za ušlý zisk, pričom citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 319/2008 zo dňa 28.04.2010. Vytkol, že pôvodný žalobca, ani jeho právni nástupcovia bližšie nekonkretizovali, v čom má ušlý zisk spočívať. Pokiaľ by mal ušlý zisk predstavovať úbytok jeho klientov, mal žalobca jednak hodnoverne zdokladovať, že skutočne zastupoval osoby, ktoré mu odvolali plnomocenstvo, jednak preukázať, že o týchto klientov prišiel v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním a v neposlednom rade mal hodnoverným spôsobom preukázať zisk. Tvrdenie žalobcov 3/ a 4/, že vznik a výška majetkovej škody je všeobecne známou skutočnosťou (a teda ich netreba dokazovať) s poukazom na to, že na Okresnom súde Prievidza prebiehali niektoré z konaní, v ktorých pôvodný žalobca zastupoval klientov, označil za nepravdivé a absurdné, pretože žalobcovia žiadnym spôsobom neidentifikovali tvrdené konania, v ktorých sa musel v dôsledku nezákonnosti rozhodnutí zastupovania vzdať. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 s prihliadnutím na § 256 C.s.p. a uviedol, že v danom spore je potrebné prihliadnuť na to, že spor neskončil iba meritórnym výsledkom, ale bolo vydané aj rozhodnutie o čiastočnom zastavení konania z dôvodu, že žalobca v priebehu konania zomrel. Uviedol, že túto skutočnosť nemožno pričítať na ťarchu žiadnej zo sporových strán, a preto náhradou trov z tejto časti konania nezaviazal žiadnu zo sporových strán (uvedené zopakoval v dopĺňacom rozsudku). V zostávajúcej časti (o náhradu majetkovej ujmy) bola v plnom rozsahu úspešná žalovaná, a preto má nárok na náhradu trov konania proti žalobcom 1/ až 5/ v rozsahu 100 %. V odôvodnení citoval § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, 3, § 6 ods. 1, 2, 3, § 8 ods. 5 písm. b), § 9 ods. 1, 3, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobcovia 1/ - 5/ včas odvolania. Odvolania boli podané žalobcami 1/ - 5/samostatne, avšak obsah odvolania z hľadiska argumentácie bol doslova rovnaký. Odvolatelia navrhli, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vyhovel žalobe o náhradu škody vo výške 37.054,74 Eur a nepriznal žalovanej náhradu trov konania v časti náhrady majetkovej škody. Citovali § 365 ods. 1 písm. b), f), h) C.s.p. Uviedli, že cit. „poručiteľ F. F. B. počas celého konania upozorňoval, že súdy nerozhodujú včas, a chcú, aby žalobca zomrel, čo sa aj stalo“, čo označili za „porušenie práva na spravodlivý proces značnej intenzity“, porušenie „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 dohovoru“. Podľa nich žalobca preukázal v súdnom konaní splnenie zákonných podmienok a uniesol dôkazné bremeno ako poškodený, a svoje nároky uplatnil riadne a včas. Uviedli, že možnosti vykonávať profesiu advokáta bol (pôvodný žalobca – pozn. odvolacieho súdu) takmer po dobu jedného roka nezákonne zbavený a preto „mu musela vzniknúť škoda“, že súdu predložil odovzdanie jednotlivých sporov pri obvinenom Ing. K., s ktorým mu krajský súd zakázal stretávať sa. Podľa nich tak preukázal výšku škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu resp. nesprávnym úradným postupom. Vo vzťahu k výroku o trovách konania sa domáhali uplatnenia § 257 C.s.p. s odôvodnením, že žalobca mal procesné právo na podanie žaloby a že pri porušeniach základných ľudských práv na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť, dobrú povesť a ochranu mena i do súkromného a rodinného života nezákonnými rozhodnutiami štátu nie je podľa nich možné žiadať uhradiť trovy konania. Proti dopĺňaciemu rozsudku žalobcovia odvolanie nepodali.

3. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a k totožným odvolaniam žalobcov uviedla, že tieto neobsahujú podstatnú náležitosť, ktorou je presná konkretizácia odvolacích dôvodov, ktoré žalobcovia len čisto formálne vymenovali, preto navrhla odvolaciemu súdu postup podľa § 386 písm. d) C.s.p. Ďalej sa však vo vyjadrení žalovaná vyporiadavala s označenými námietkami žalobcov v odvolaní a uviedla, že so všetkými žalobcami uvádzanými relevantnými argumentami sa už súd prvej inštancie hodnoverným a preskúmateľným spôsobom vysporiadal. K námietke žalobcov, že spor nemal byť prejednaný v primeranej lehote, čím sa malo zasiahnuť do základných práv pôvodného žalobcu F. F. B., uviedla, že je irelevantná, pretože tak ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nemá právomoc

posudzovať dĺžku konania a jej primeranosť, t.z. posúdiť/konštatovať porušenie základných práv a slobôd pôvodného žalobcu v konaní o náhradu škody. K takémuto by mohol pristúpiť iba Ústavný súd Slovenskej republiky. K ďalším námietkam žalobcov odkázala na ods. 74 a 76 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých sa podľa nej súd prvej inštancie vysporiadal s nesplnením zákonných podmienok pre vznik nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Poukázala, že žalobcovia tým, že dobrovoľne „prebrali" nárok zomrelého právneho predchodcu, prevzali na seba aj zodpovednosť za výsledok sporu. Preto je toho názoru, že súd správne aplikoval zásadu úspechu podľa § 255 C.s.p. a priznal jej náhradu trov konania.
4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že súd prvej inštancie sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vyporiadal so všetkými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolatelia prezentovali už počas konania pred súdom prvej inštancie.

7. Odvolací súd súhlasí s podstatnou časťou argumentácie žalovanej v podanom vyjadrení. Nie je však toho názoru, že by odvolania žalobcov obsahovali také vady náležitostí, že by pre ne nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať a bolo by potrebné odvolania odmietnuť podľa § 386 písm. d) C.s.p. Je pravdou, že odvolania obsahujú citáciu zákonného znenia niektorých odvolacích dôvodov, a že v ďalšom obsahu odvolania možno len s ťažkosťami nájsť uvedenie konkrétnych pochybení napĺňajúcich skutkové podstaty citovaných odvolacích dôvodov, avšak uvedený nedostatok konkrétnych tvrdení nemá v danom prípade za následok odmietnutie odvolania, ale (tak ako v prípade žaloby) má za následok neunesenie bremena tvrdenia odvolacích skutočností a tým nespôsobilosť odvolania privodiť žiadanú zmenu súdneho rozhodnutia.

8. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalovanej, pokiaľ ide o námietku žalobcov týkajúcu sa tvrdenej neprimeranej dĺžky súdneho procesu a z toho vyvodzovaného porušenia práva žalobcov na spravodlivý proces. Irelevantnosť tejto námietky vo veci samej vyplýva už z hodnotenia tejto tvrdenej skutočnosti samotnými odvolateľmi v odvolaní, ktorý ju hodnotili ako porušenie „základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 dohovoru". Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je upravené v čl. 48 ods. 2 v prvej vete Ústavy Slovenskej republiky. O tom, či bolo toto ústavné právo konkrétnym súdnym konaním porušené, rozhoduje Ústavný súd SR v rámci osobitného postupu upraveného zákonom č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR - konanie o ústavnej sťažnosti, nie všeobecný súd v civilnom sporovom konaní. Dĺžka súdneho konania nemala žiaden vplyv na rozhodnutie o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia a bremena dôkazu žalobcami.

9. Odvolací súd súhlasí s dôvodmi zamietnutia žaloby. Treba uviesť, že žalobcovia v odvolaní neprodukovali žiadnu konkrétnu argumentáciu, ktorou by spochybnili právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Ich jediný argument voči záveru súdu o neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena v otázke vzniku škody v podobe ušlého zisku a jej výšky bolo, že zbavením možnosti vykonávať profesiu „mu (pôvodnému žalobcovi - pozn. odvolacieho súdu) musela vzniknúť škoda".

10. Konanie o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. má sporový charakter, v ktorom type konania platí prejednacia a dispozičná zásada a s tým spojená povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť strán sporu. V zmysle všeobecnej právnej teórie v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu alebo jeho neprávnym úradným postupom musí poškodený preukázať existenciu všetkých predpokladov vzniku práva na náhradu škody voči škodcovi, ktorému žiada uložiť

povinnosť škodu nahradiť, a tými sú: nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo neprávnym úradným postupom a škodou. Pokiaľ niektorý z týchto predpokladov nie je v konaní tvrdený a preukázaný (zistený), nemôže byť žalobca v spore úspešný.

11. Ako vysvetlil už súd prvej inštancie, bolo povinnosťou žalobcov, aby tvrdili vznik konkrétnej škody (ušlého zisku) opisom konkrétnych skutkových okolností v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom a túto spolu s jej výškou preukázali. V tomto prípade ide o majetkové právo, ktorého hodnota je vyčísliteľná. Ako už citoval súd prvej inštancie z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 319/2008, zo dňa 28.04.2010, „Nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti).“ Tvrdenie žalobcov týkajúce sa výšky uplatnenej škody bolo obsiahnuté len v listinnom dôkaze predloženom pôvodným žalobcom, a to žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá bola adresovaná Ministerstvu vnútra SR. V listine je uvedený zoznam priezvisk, pričom ku každému priezvisku pôvodný žalobca pripísal rôzne peňažné sumy v súčte predstavujúce sumu 37.054,74 Eur. Čo predmetné priezviska uvedené v zozname znamenajú (možno sa len domnievať, že právne veci), ako súvisia s namietaným správaním škodcu (žalovanej) a s vecou samou, ako pôvodný žalobca dospel k jednotlivým sumám, akým spôsobom, postupom, akým konkrétnym výpočtom, z akých údajov vychádzal, žalobcovia nekonkretizovali, nevysvetlili, neodôvodnili a teda netvrdili. Odvolací súd poukazuje, že na pojednávaní dňa 17.04.2019 žalovaná vyzvala pôvodného žalobcu, aby špecifikoval výšku škody, ktorú si uplatňuje v súvislosti s núteným ukončením zastupovania, no pôvodný žalobca k veci skonštatoval iba, že si napočítal trovy právneho zastúpenia zo spisov, ktoré mal a odkazoval na spomínané vyčíslenie, ktoré predložil. Ako určil tieto sumy, neuviedol. Neurobil tak ani po vydaní predchádzajúceho, neskôr zrušeného rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom už súd prvej inštancie tento nedostatok konštatoval (ods. 51 odôvodnenia). Neurobili tak ani žalobcovia 1/- 5/ v rámci svojich prednesov na poslednom pojednávaní, hoci zistený nedostatok bol žalovanou na pojednávaní opätovne prednesený (viď prednes žalovanej zo zápisnice: „majetková škoda je v súčasnosti nepreskúmateľná, nekonkretizovaná, nie je zrejmé, z akého právneho titulu je uplatňovaná“).

12. Ak mali byť žalobcovia v uplatnenom nároku úspešní, bolo ich povinnosťou uplatnený nárok skutkovo odôvodniť tak, aby po preukázaní tvrdených skutočností dôkazmi mohol súd prvej inštancie z neho vyvodiť oprávnenosť právneho nároku. To však v danom prípade konštatovať nemožno. Žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno k vzniku a výške majetkovej škody tak, ako skonštatoval súd prvej inštancie, čo malo za následok stratu sporu.

13. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania v časti náhrady majetkovej škody.

14. Odvolatelia sa domáhali aplikácie § 257 C.s.p., podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Za takéto dôvody označili, že pôvodný žalobca, ich právny predchodca mal procesné právo na podanie žaloby a že identifikovanými rozhodnutiami došlo k porušeniu základných ľudských práv pôvodného žalobcu.

15. Právo podať žalobu je obsahom ústavného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré je zaručené každému. Garantovanie tohto práva však nezbavuje nikoho povinnosti nahradiť trovy konania vedeného na základe podanej žaloby v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok, ako je napr. v prípade neúspechu v spore podľa § 255 C.s.p.

16. Existencia žalobcami tvrdeného porušenia základných ľudských práv u ich právneho predchodcu nevyplynula. Predmetom konania, o ktorého náhrade trov bolo rozhodnuté priznaním nároku žalovanej, bolo právo na náhradu škody (majetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím (čl. 47 ods. 2 ústavy), nie náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej predmetom skúmania by boli žalobcami namietané okolnosti ako právo na ľudskú dôstojnosť, osobnú česť, dobrú povesť a ochrana mena i súkromného a rodinného života. Preto nebolo v konaní zisťované a v konečnom rozhodnutí konštatované ich porušenie, a už tým nie je splnená podmienka pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnej žalovanej. Nemožno opomenúť, že dôvodom neúspechu žalobcov bolo neunesenie dôkazného bremena a bremena tvrdenia v spore, na ktorý nedostatok boli od počiatku sporu upozorňovaní tak žalovanou, ako

aj súdom prvej inštancie. Napriek upozorneniam žalobcovia svoje pochybenia nenapravili. Práve toto ich správanie plne odôvodňuje nedôvodnosť aplikácie požadovaného ustanovenia § 257 C.s.p. a len potvrdzuje správnosť aplikácie zásady úspechu v spore podľa § 255 C.s.p.

17. Žalobcami uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

18. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v odvolacom konaní v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).